



WENDY GROOT

Rouw op de werkvloer

Mijn vader is overleden. 12 juni was de ochtend dat hij niet meer wakker werd.

Sindsdien draag ik een groot gemis bij me - alsof ik in alles om mij heen alleen nog zijn afwezigheid zie. Als iemand vraagt hoe het gaat, wil ik op een slechte dag antwoorden dat ik het allemaal klote vind, hopeloos, doelloos misschien wel. En bij verhalen van collega's denk ik vaak: "Oh, weet je wat mijn vader zou zeggen..." of "Trouwens, mijn vader...".

De wereld gaat ondertussen verder alsof niet één van de belangrijkste personen ons ontglipt is. We hebben het op werk weer over de dagelijkse zaken, de wijzigingen in standaard 315 en de beoordelingsgesprekken. We hebben het er maar druk mee.

Maar waar past het verdriet in al deze drukte en hoe rouw je op de werkvloer? Nu had ik geen

plannen om daarmee ervaring op te doen, maar zo overkomt het leven je. En dan mag je het gaan uitzoeken - hoe werkt dat?

Niet geheel verrassend ben ik niet de enige die het er lastig mee heeft. Uit een enquête van Nieuwsuur blijkt de verzuimduur bij rouw gemiddeld 143 dagen te zijn. Een deel van de rouwende werkenden, of werkende rouwenden, meldt zich ziek na korte tijd weer aan het werk te zijn geweest. Manu Keirse is emeritus-hoogleraar verliesverwerking en legt uit dat rouwen hard werken is. Hij noemt het "rouwarbeid". Deze arbeid komt boven op de huidige (werk)verplichtingen en het is dus geen wonder dat de situatie je kwetsbaar maakt voor overbelasting. Het helpt als zowel de rouwende als de organisatie waar zij werkt zich hiervan bewust is.

Alhoewel werk lastig kan zijn, kan het ook juist een houvast zijn. De kunst is om die balans te vinden tussen voldoende ruimte voor rouwarbeid en de dagelijkse arbeid. Dit betekent dat je een veilige omgeving nodig hebt, een open cultuur, waar je jezelf durft te uiten. Zelf probeer ik zowel thuis als op werk regelmatig te overleggen wat lukt, wat niet gaat en welke keuzes ik hierin het beste kan maken - zo goed en kwaad als dat gaat.

Een ander punt is dat rouw geen lineair proces is. Het kan op en af gaan, en dan nog een paar keer opnieuw. Organisaties kunnen dit faciliteren door hun werknemers een x-aantal dagen rouwverlof te geven, die in de eerste jaren kunnen worden opgenomen. Misschien als je een slechte dag hebt, of op de sterfdag van je naaste. Nu zal het verdriet niet te vatten zijn in deze verlofdagen, maar het is een erkenning van wat er op je afkomt als je een naaste verliest.

Behalve dat rouw niet goed voorspelbaar is, duurt het langer dan we misschien verwachten of zouden hopen. Uit de enquête van Nieuwsuur blijkt ook dat rouwenden op de korte termijn over het algemeen voldoende steun voelen binnen hun werkomgeving. Op de langere termijn wordt dit juist onvoldoende ervaren - de wereld draait uiteindelijk toch door. Inmiddels ben ik er wel achter dat dit een meerjarenplan wordt. ←

Wendy Groot RA is manager bij PwC National Office in Amsterdam, bestuurslid van de faculty Ethiek, Cultuur en Gedrag van de NBA en PhD-kandidaat bij de Vrije Universiteit Amsterdam.